

Paul Verlaine: Holdfény

Különös táj a lelked: nagy csapat
álarcos vendég jár táncolva benne;
lantot vernek, de köntösük alatt
a bolond szív mintha szomorú lenne.

Dalolnak, s zeng az édes, enyhe moll:
életművészet! Ámor győztes üdve!
De nem hiszik, amit a száj dalol,
s a holdfény beleragyog énekükbe,

a szép s bús holdfény, csöndes zuhatag,
melyben álom száll a madárra halkán,
s vadul felsírnak a szökőkutak,
a nagy karcsú szökőkutak a parkban.

Szabó Lőrinc

